

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **P. K.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1781/DS/2017,
JID: 74894/2017/KUUK/Ven,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1781/DS/2017, JID: 74894/2017/KUUK/Ven, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor přestupků v dopravě (dále jen „magistrát“), ze dne 9. 12. 2016, č. j. MM/OPD/ODN/42373/2016/R (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 6. 5. 2016 v 15:37 hodin na silnici R63 na 4,7 km v katastru obce Habří ve směru jízdy od Ústí nad Labem na Teplice při řízení motorového vozidla tovární značky AUDI, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 110 km/h, když mu byla silničním rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost jízdy 131 km/h, po odečtení tolerance rychloměru $\pm 3 \%$ tedy 127 km/h. Svým jednáním žalobce porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Současně žalobce navrhoval, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že dotčený přestupek byl prekludován, jelikož byl údajně spáchán dne 6. 5. 2016 a dle § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, jej bylo možné projednat do jednoho roku od jeho spáchání, tedy do 6. 5. 2017. Dle žalobcova výkladu zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 204/2015 Sb.“), nabyl účinnosti § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, jež přerušoval běh lhůty pro projednání přestupku mj. zahájením řízení o přestupku či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž byl uznán vinným, dne 1. 10. 2016. Současně se dotčené ustanovení o přerušení řízení aplikovalo pouze na přestupky spáchané po nabytí účinnosti dotčeného ustanovení, tedy po 1. 10. 2016. Na údajný přestupek žalobce spáchaný dne 6. 5. 2016 se tudíž dle jeho názoru ustanovení o přerušení řízení nevztahovalo a dotčený přestupek byl prekludován dnem 6. 5. 2017, přičemž napadené rozhodnutí je ze dne 16. 5. 2017. K tomuto závěru dospěl výkladem čl. XXVI, čl. II odst. 3 a čl. I bod 6 zákona č. 204/2015 Sb.
3. Dále žalobce uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož magistrát se nevypořádal s většinou námitek a důkazních návrhů, které žalobce uplatnil v rámci prvního odvolacího řízení. Magistrát se nikterak nevypořádal s námitkou, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru v zatáčce, ani s důkazními návrhy na ohledání místa spáchání přestupku za účelem zjištění jeho zakřivení, čímž nebyly odstraněny pochybnosti o přímosti měřeného úseku, a návodu k obsluze rychloměru. V nevypořádání se s navrhovanými důkazy spatřoval tzv. opomenuté důkazy. Rovněž namítal, že nebylo prokázáno osvědčením o proškolení tvrzení, že měření bylo provedeno proškolenými policisty, a že úřední záznam o tom, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze, neprokazuje, že tomu tak skutečně bylo. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, a ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016-50. Magistrát se dále nedostatečně vyjádřil k zavinění žalobce u spáchaného přestupku a nikterak se nevypořádal s námitkou, že konstatoval, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru, aniž by byl tento návod k obsluze rychloměru proveden jako důkaz. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31. Žalobce zároveň sdělil, že napadené rozhodnutí je překvapivé, neboť žalobce legitimně očekával, že pokud magistrát v rozporu s pokynem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaného, který žalovaný vyslovil v prvním rozhodnutí o odvolání žalobce, kterým věc vrátil magistrátu, nevypořádal všechny odvolací námitky, žalovaný prvostupňové rozhodnutí zruší.

4. Dále namítal, že i napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nevypořádal s námitkou, že odůvodnění zavinění v prvostupňovém rozhodnutí je nedostatečné, jelikož spočívá pouze v parafrázi zákonné definice nevědomé nedbalosti. Žalovaný se rovněž nevyjádřil k odvolací námitce týkající se materiální stránky přestupku, když v měřeném úseku pozemní komunikace splňovala technické parametry pro dálnici, a tudíž i kdyby žalobce jel rychlostí 127 km/h, jednalo by se o bezpečnou rychlost pro danou komunikaci. Žalovaný dále nedostatečně vypořádal námitku týkající se věrohodnosti zasahujících policistů, když žalobce upozornil na tzv. čárkový systém u Policie České republiky. Žalovaný se nevypořádal s námitkou týkající se výše rychlostního limitu, který platil v měřeném úseku, když žalobce tvrdil, že tento byl stanoven na 130 km/h, k čemuž navrhl vyslechnout svého spolujezdce. Tento návrh byl správním orgánem opomenut, v čemž spatřoval opomenutý důkaz, k čemuž upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 58/2008-63.
5. Žalobce uvedl, že žalovaný neprokázal, jaký rychlostní limit v daném úseku platil, přičemž žalobce tvrdil, že se jednalo o limit 130 km/h. K tomuto doplnil, že závěr o tom, že v daném úseku byl rychlostní limit stanoven značkou IZ 2a, je nepřezkoumatelný, neboť žalovaný neuvedl, z jakého podkladu dané zjištění čerpal. Dodal, že i kdyby se jednalo o úsek s platností značky IZ 2a, nelze vyloučit, že na daném místě by byl odlišný rychlostní limit.
6. Uvedl, že mu nebylo umožněno na místě měření rychlosti prohlédnout si rychloměr, aby mohl zjistit, zda na něm nebyly poškozeny úřední značky, jelikož v takovém případě by ověření rychloměru zaniklo ve smyslu § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o měřidlech“). Tudíž zůstala důvodná pochybnost o ověření použitého rychloměru.
7. Rovněž sdělil, že správní orgány porušily čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod jakož i § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť se nezabývaly otázkou, zda je novější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného přestupku pro žalobce příznivější. Žalobce současně uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť je v něm uvedeno, že bylo rozhodováno podle silničního zákona a zákona o přestupcích „ve znění pozdějších předpisů“ a nikoliv „ve znění ke dni spáchání přestupku“, z čehož vyplývá, že správní orgán aplikoval právní úpravu, která nabyla účinnosti teprve po spáchání údajného přestupku, aniž to však jakkoliv odůvodnil.
8. Závěrem uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl žalobu zamítnout a k žalobním bodům uvedl především následující. Konstatoval, že předmětný přestupek nebyl prekludován, jak namítal žalobce, jelikož žalovaný správně aplikoval § 20 zákona o přestupcích a dělenou účinnost zákona č. 204/2015 Sb., přičemž prekluze předmětného přestupku dle aplikovaných ustanovení měla nastat až dne 6. 5. 2018. Dále uvedl, že správní orgán se v rozhodnutí vyjádřil k námitkám týkajícím se skutečnosti, zda policisté postupovali v souladu s návodem k obsluze rychloměru, že neměřili rychlost v zatáčce a že nebyly vypořádány všechny důkazní návrhy. Uvedl, že mu nepřísluší provádět kontrolu činnosti orgánů Policie ČR a vyjadřovat se k jejich postupu při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. V případě pochybností se měl žalobce obrátit na nadřízený policejní orgán. Dále deklaroval, že správní spis obsahuje dostatek podkladů, z nichž je patrné, že se žalobce přestupku dopustil. Mimo jiné správní spis obsahuje oznámení o přestupku, záznam sepsaný hlídkou Policie ČR, výstup z rychloměru a příslušný platný ověřovací list. Dodal, že seznam policistů, kteří byli proškoleni k používání použitého rychloměru Ramer 10C je dostupný na internetových stránkách, přičemž je mezi nimi i policista měřící rychlost v této věci. Podotkl, že z dokumentace z místa měření je zřejmé, že měření proběhlo na rovném úseku.
10. Zdůraznil, že v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti je primárním důkazem výstup z rychloměru, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38. V daném případě proběhlo měření rychlosti z jedoucího vozidla, přičemž v takovém případě měřené i měřící vozidlo udržují stále totožný směr. Podstatné pro měření rychlosti je udržování správné rychlosti a zohlednění začátku a konce měření. Zdůraznil, že daném případě nemohlo dojít k odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla. Uvedl, že se při svém přezkumu zaměřil především na ověřovací listinu k použitému rychloměru a na prohlášení policisty obsluhujícího rychloměr, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze.
11. K námitce týkající se zavinění žalovaný sdělil, že výrok obsahoval v souladu s § 77 zákona o přestupcích nedbalostní formu zavinění, přičemž odůvodnění správní orgán dále rozvedl úvahy o podmínkách spáchání přestupku s ohledem na ustanovení zákona o přestupcích.
12. Žalovaný konstatoval, že v prvním odvolacím řízení bylo rozhodnutí magistrátu zrušeno a vráceno k projednání z důvodu procesních vad. Vypořádání námitek v odvolání nechal zcela na magistrátu, který se s nimi dostatečně vypořádal. K námitce týkající se materiální stránky přestupku uvedl, že se s ní dostatečně vypořádal, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že materiálním znakem přestupku je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. Doplnil, že žalobce řídil vozidlo na silnici mimo obec rychlostí vyšší o 17 km/h, než je povoleno zákonem, čímž porušil zájem společnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. K námitce opomenutých důkazů poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, přičemž konstatoval, že z výstupu z rychloměru je patrné, že měřený úsek je přímá část silnice mimo obec. Z toho je také zřejmé, že měření probíhalo přesně podle návodu k obsluze. Konstatoval, že po zhodnocení důkazů nepřistoupil k provedení navržených důkazů ohledáním místa, výsledkem služebně nadřízených zasahujících policistů a návodem k obsluze ve smyslu § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále žalovaný uvedl, že výsledek spolujezdce žalobce byl nadbytečný a vedl by pouze k průtahům řízení, neboť z výstupu rychloměru a oznámení o přestupku je patrné, že policisté měřili rychlost v úseku s rychlostním limitem 110 km/h. Podotkl, že není zmocněn k úvahám o platnosti značek, přičemž daný úsek komunikace byl vymezen značkou č. IZ 2a. Žalobce se tudíž mohl bránit např. podáním návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Dále podotkl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, proč neprovedl navrhované důkazy. Uvedl, že nebyl důvod pochybovat o tvrzeních policisty, který na rozdíl od žalobce neměl na výsledku řízení jakýkoliv zájem, nýbrž pouze plnil svou služební povinnost.
14. Žalovaný sdělil, že k měření rychlosti byl použit metrologickým střediskem ověřený rychloměr Ramer 10C, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že policisté s rychloměrem manipulovali v rozporu s návodem k obsluze, když jej pouze umístili do požadované pozice a zapnuli. Navíc v případě, že by nebyl při měření dodržen návod k obsluze, rychloměr by nic nezaznamenal. K námitce, že policisté žalobci neumožnili zkontrolovat rychloměr, zda jsou na něm požadované úřední značky, žalovaný konstatoval, že rychloměr měl platné ověření metrologického ústavu, případně mohl žalobce postupovat dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii.
15. Dále zdůraznil, že označení zákona „ve znění pozdějších předpisů“ může vést k pochybnostem, kterého znění zákona bylo použito v případě, že zákon ode dne spáchání přestupku do dne vydání rozhodnutí byl novelizován, k čemuž však v daném případě nedošlo a pochybnosti o znění aplikovaných ustanovení, tak nevznikly. Závěrem žalovaný podotkl, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů by měla být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění.

Ústní jednání soudu

16. Právní zástupce žalobce se z nařízeného jednání písemně omluvil a vyslovil souhlas s projednáním věci bez jeho přítomnosti.
17. Právní zástupce žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem nadále setrval na svém písemném vyjádření k žalobě a navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

18. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

19. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 5. 2016 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Řehlovice, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 6. 5. 2016 ve 15:37 hodin na rychlostní komunikaci R63 na 4,7 km u části obce Habří ve směru jízdy z Ústí nad Labem na Teplice tím, že při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. AUDI A8 4H, r. z. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost, kdy mu na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 110 km/h, byla naměřena rychlost 131 km/h (po odečtení průměrné odchylky 127 km/h). Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu a jeho řidiči, včetně výstupu z rychloměru výrobního čísla 12/0035 a ověřovací list k rychloměru výrobního čísla 12/0035.
21. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát rozhodl příkazem ze dne 23. 5. 2016, proti němuž podal žalobce odpor, zmocněnec žalobce podal magistrátu dne 11. 7. 2016 vyjádření ve věci přestupku žalobce, dále dne 14. 7. 2016 proběhlo ústní jednání, k němuž se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili. Následně magistrát dne 20. 7. 2016 vydal první rozhodnutí ve věci. Dne 15. 8. 2016 podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které na výzvu doplnil podáním ze dne 9. 9. 2016, načež dne 16. 9. 2016 žalovaný vydal první rozhodnutí o odvolání, kterým zrušil odvoláním napadené rozhodnutí magistrátu a vrátil mu věc k novému projednání. Poté magistrát uskutečnil dne 5. 12. 2016 ústní jednání, které předtím na žádost zmocněnce žalobce jednou odložil, avšak žalobce ani jeho zmocněnec se ani tohoto ústního jednání nezúčastnili. Následně magistrát dne 9. 12. 2016 vydal prvostupňové rozhodnutí, proti kterému zmocněnec žalobce podal blanketní odvolání, které na výzvu doplnil, o němž rozhodl žalovaný dne 16. 5. 2017 napadeným rozhodnutím.
22. Dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
23. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
25. Dle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
26. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyloučeno, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“
27. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyloučeno, že: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“
28. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval široce vymezenou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí především v tom, že magistrát se v něm nevypořádal s většinou námitek a důkazních návrhů, které žalobce uplatnil v rámci prvního odvolacího řízení. Výslovně specifikoval námitku, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze rychloměru v zatáčce a důkazní návrhy na ohledání místa spáchání přestupku za účelem zjištění jeho zakřivení. Dále nebylo prokázáno, že rychloměr obsluhoval proškolený policista, magistrát se nedostatečně vyjádřil k zavinění žalobce a prvostupňové rozhodnutí bylo překvapivé, neboť žalobce očekával, že po zrušení prvního rozhodnutí ve věci žalovaným magistrát opět nevydá rozhodnutí, kterým bude žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku. Současně žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný se nevyjádřil k odvolací námitce týkající se materiální stránky přestupku, nedostatečně
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vypořádal námitku týkající se věrohodnosti zasahujících policistů a nevypořádal se s námitkou týkající se výše rychlostního limitu, který platil v měřeném úseku.

29. Při vypořádávání námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je třeba vycházet z toho, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není třeba, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí námitkou žalobce, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí. Soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí, tvoří jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným, řádně odůvodněným v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Magistrát i žalovaný dostatečným způsobem reagovali na obsáhlé námitky, které žalobce písemně uplatnil v prvostupňovém a odvolacím řízení. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Přitom argumentace správního orgánu nemusí reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení, to by vedlo, zejména u rozsáhlých podání, jako je tomu i v tomto případě, k rozhodnutím nepřehledným a nesrozumitelným. Současně soud podotýká, že je třeba rozlišovat mezi nesouhlasem s daným důvodem rozhodnutí a jeho absolutní absencí, která by mohla zapříčinit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. K výše uvedenému srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75.
30. K námitkám týkajícím se přímosti měřeného úseku, způsobu měření rychlosti, rychlostnímu limitu v měřeném místě a k neprovedení navrhovaných důkazů se žalovaný dostatečně vyjádřil na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí v odstavcích označených „V. Neprovedení důkazů navrhovaných odvolatelem“ a „VII. Pochybnosti o předmětném rychloměru“. Uvedl zde mj.: *„V případě odvolatele se jeho zmocněnec snaží vznést do projednávané věci účelově pochybnosti. Vyhodnocené důkazy, a to především záznam přestupku, kde je zachyceno vozidlo s jasně rozpoznatelnou registrační značkou vypovídá o tom, že se jedná o přímý úsek mimo obec. To také vypovídá o tom, že obsluha radaru probíhala přesně podle návodu k obsluze. Po zhodnocení důkazů správní orgán nepřistoupil k navrženým důkazům, a to ohledání místa, výsledku služebně nadřízených zasahujících policistů a návodu k obsluze, tak jak mu to umožňuje ustanovení § 52 správního řádu.“* a *„[k] námitce odvolatele, že mu policisté neumožnili přezkoumat použitý rychloměr, zda na něm jsou všechny úřední značky, a zda nejsou poškozené, odvolací orgán odkazuje na zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii ve znění pozdějších předpisů. Součástí spisové dokumentace je i ověřovací list silničního radarového rychloměru Ramer 10c č. 102/15 s platností ověření do 4. 6. 2016. Tudíž jeho přezkoušení, ověření a platnost je v souladu s vyhláškou č. 262/2000 Sb., Ministerstva průmyslu a obchodu, kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření a vyhláškou č. 345/2002 Sb., Ministerstva průmyslu a obchodu, kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu. K námitce, že místo není přesně specifikováno, odvolací orgán uvádí, že ze záznamu o přestupku je jasné, že hlídka Policie ČR prováděla měření na silnici I/63 ve směru od Ústí nad Labem na Teplice od 7,0 do 0,1 km. V celém úseku je dopravní značkou č. IZ 2a „Silnice pro motorová vozidla“ nejvyšší dovolená rychlost 110 km/h. Místo, kde došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, bylo dle oznámení o přestupku mimo obec na 4,7 km u části obce Habří.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. Žalovaný se v citovaných částech výslovně vyjádřil k neprovedení navrhovaných důkazů ohledáním místa, výsledkem služebně nadřízených zasahujících policistů a návodem k obsluze rychloměru. Ačkoliv žalovaný výslovně neodůvodnil neprovedení důkazu výsledkem spolujezdce žalobce, je z kontextu citovaných ustanovení zcela zřejmé, proč nepřikročil ani k provedení tohoto navrhovaného důkazu. Nejedná se tedy o tzv. opomenuté důkazy. K těmto žalobním bodům považuje soud za patřičné doplnit, že Nejvyšší správní soud se obdobnou situací již zabýval v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, a za asistence znalce dovedl následující závěr ve vztahu k mechanismu rychloměru Ramer 10C: „Dne 4. 8. 2015 bylo krajskému soudu doručeno požadované doplnění ze dne 3. 8. 2015. I pod ním je podepsán Ing. V. L., metrolog v oboru silničních rychloměrů, který v něm uvedl, že kapitola 4.1.3. popisuje funkci měření a vnitřní činnost měřící jednotky radaru, toto je interní záležitost konstrukce radaru a tím, že radar provedl záznam (v daném případě č. 0000002120, který byl proveden dne 24. 10. 2013 v 19:43:33 radarovým rychloměrem RAMER 10C, v. č. 12/0020), je zaručeno, že vnitřní verifikaci měřené rychlosti vyhověly a měření je tudíž správné. Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, konkrétně kapitola 6.3.1.3, která se vztahuje na měření za jízdy, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“
32. Dále soud uvádí, že ačkoliv se žalovaný výslovně nevyjádřil k proškolení policisty obsluhujícího rychloměr, nečiní tento nedostatek napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. K námitce, že u policisty, jenž prováděl měření rychlosti, nebylo ve správním řízení doloženo osvědčení o proškolení k měření rychlosti, soud sděluje, že v případě příslušníků dopravní policie se jedná o profesionály, kteří provádějí dohled nad bezpečností silničního provozu ze zákona, a soud nezkoumá předpoklady pro výkon jejich jednotlivých funkcí. Stejně tak soud nezkoumal, zda dotčení policisté disponují řidičským oprávněním skupiny B, které je opravňuje k řízení služebního vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54). Žalobce navíc neuvedl nic konkrétního, čím by kvalifikaci policistů zpochybnil.
33. K zavinění žalobce soud uvádí, že magistrát uvedl nedbalostní formu zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí a stručně ji odůvodnil na str. 4 téhož rozhodnutí. Žalovaný se k formě zavinění vyjádřil na str. 4 napadeného rozhodnutí v odstavci nazvaném „II. Přesná forma zavinění“. Ačkoliv si soud dovede představit obsáhlejší odůvodnění formy zavinění přestupku, odůvodnění ve zmíněném rozsahu vyhovuje minimálnímu standardu přezkoumatelnosti rozhodnutí.
34. Soud dále konstatuje, že pocit žalobce o překvapivosti výroku prvostupňového rozhodnutí poté, co bylo první rozhodnutí magistrátu ve věci zrušeno a věc vrácena magistrátu, se nezakládá na jakémkoliv pochybení magistrátu, neboť jeho první rozhodnutí ve věci bylo zrušeno z důvodu porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a nikoliv z důvodu meritorně vadného posouzení případu. Tudíž žalobce nemohl oprávněně očekávat, že magistrát vydá rozhodnutí výhradně v jeho prospěch, když žalovaný meritum věci nikterak nehodnotil a první rozhodnutí magistrátu zrušil z procesních důvodů. Žalobci se touto námitkou nepodařilo napadené rozhodnutí zpochybnit.
35. K materiální stránce přestupku se žalovaný dostatečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí na str. 4 v odstavci označeném „III. Nedostatečné zjištění materiální stránky přestupku“, kde

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedl: „odvolací orgán k této námitce uvádí, že materiálním znakem přestupku je „zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“ (viz ustanovení § 2 zákona o přestupcích). K naplnění materiálního znaku tohoto přestupku dojde dle odvolacího orgánu nejen k ohrožení bezpečnosti silničního provozu, resp. ohrožením bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu, ale také současně porušením příslušného ustanovení zákona, konkrétně ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., které závazně nařizuje: „Řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h“. Tím, že obviněný řídil vozidlo na silnici mimo obec rychlostí vyšší o 17 km/h než je dovoleno zákonem, porušil zájem společnosti.“ Z citované části napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se materiální stránkou přestupku zaobíral s ohledem na standard přezkoumatelnosti dostatečně. Ani s touto námitkou se zdejší soud neztotožnil. Napadené rozhodnutí je tudíž přezkoumatelné.

36. K námitce prekluze soud uvádí, že ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, vyjádřených především v odst. 24 až 29 plyne: „Stěžovatel založil svou argumentaci na tom, že na základě jazykového výkladu je třeba konstatovat existenci dvou rozporných pravidel stran účinnosti. Zatímco podle čl. XXVI novely nabývá změna § 20 zákona o přestupcích účinnosti dne 1. 10. 2015, dle čl. II bodu 3 novely (přechodné ustanovení) lze novelizované znění § 20 aplikovat až po 1. 10. 2016. Gramatický výklad však k takovému závěru nevede.
37. Čl. XXVI novely upravující účinnost jednotlivých ustanovení stanoví: „Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení.“ Změna § 20 zákona o přestupcích je upravena v čl. I bodu 6 novely. Není tedy pochyb o tom, že samotné novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015. Údajný rozpor dle stěžovatele způsobuje čl. II bod 3 novely upravující přechodné ustanovení k § 20. Stěžovatel však přehlíží, že samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními, na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. Jazykový výklad tedy nepotvrzuje názor stěžovatele o rozporu citovaných ustanovení, neboť vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení.
38. Při akceptaci závěru jazykového výkladu (absence přechodných ustanovení ke změně § 20 zákona o přestupcích v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016) je nutné vyřešit použití § 20 v novelizovaném znění za pomoci obecných zásad vztahujících se k aplikaci právních norem. Zejména je nutné zohlednit zákaz retroaktivity, který je zakotven v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ten stanoví, že [t]restnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Problematikou zákazu retroaktivity ve vztahu k ostatním právním odvětvím se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94, kde zdůraznil, že „[k]e znakům právního státu neoddělitelně patří princip právní jistoty a ochrany důvěry občana v právo. Tento postup zahrnuje zákaz retroaktivity právních norem, resp. jejich Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

retroaktivního výkladu. Tento zákaz, který je pro oblast trestního práva hmotného výslovně formulován v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, lze pro ostatní právní oblasti dovodit z čl. 1 Ústavy ČR. “Uvedený závěr Ústavní soud zopakoval v nálezu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01, v němž konstatoval, že zákaz retroaktivity „nelze vztahovat jen na činy kvalifikované jako „trestné“ právem smluvních států Úmluvy, ale na všechny činy, při nichž je fyzická nebo právnická osoba vystavena riziku trestu, který svou povahou a stupněm závažnosti všeobecně spadá do trestní oblasti“. Z judikatury Ústavního soudu tedy vyplývá, že zákaz retroaktivity je základním principem a neodmyslitelnou součástí právního státu. V souladu s judikaturou Ústavního soudu je pak nutné zákaz retroaktivity vztahovat nejen na oblast trestního práva, ale mj. také na oblast správního trestání. V souladu se zásadou zákazu retroaktivity pak není možný retroaktivní výklad norem upravujících správní trestání. Ustanovení § 20 zákona o přestupcích upravuje oblast správního trestání, přičemž má hmotněprávní účinky spočívající v prekluzi přestupkového jednání.

39. Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní, jak dovozuje stěžovatel. Jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu (srov. zejména náleze ze dne 4. 2. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96, náleze ze dne 12. 3. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 33/01 a náleze ze dne 19. 4. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 53/10), zákaz retroaktivity se uplatní rozdílně v závislosti na tom, zda se v konkrétním případě změny právní normy jedná o pravou nebo nepravou retroaktivitu. Obecně platí, že zatímco pravá retroaktivita je přípustná pouze výjimečně, v případě nepravé retroaktivity je zásadou její přípustnost. Přechodné ustanovení k § 20 stanoví, že pravidlo o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Vylučuje tedy nejen pravou, ale i nepravou retroaktivitu. Pokud by v novele citované přechodné ustanovení upraveno nebylo, nabízela by se nutně otázka, zda se nová pravidla o přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku uplatní i na lhůty již započaté, avšak ke dni jejich účinnosti neskončené. Přípustnost takového časového působení norem na běh lhůty ostatně potvrdil pro oblast daní Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 9. 2015, Pl. ÚS 18/14. Při akceptaci závěru jazykového výkladu (absence přechodných ustanovení ke změně § 20 zákona o přestupcích v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016) má tedy přechodné ustanovení v novele z uvedeného důvodu své nezadatelné místo.
40. Odhlédnout zde nelze ani od specifické povahy přechodných ustanovení. Ta upravují pravidla pro aplikaci nových ustanovení na právní vztahy. Vztah přechodných ustanovení k normě, jejíž aplikaci upravují, je v podstatě akcesorický. Jejich smyslem je řešení případných střetů staré a nové právní normy za účelem ochrany právní jistoty. Vychází přitom z výše uvedené zásady zákazu retroaktivity. Přechodná ustanovení jsou nezbytná zejména za situace, kdy by jejich absence mohla mít vliv na právní vztahy vzniklé před účinností nového ustanovení. V nyní posuzované situaci je zřejmé, že přechodné ustanovení mělo být s ohledem na svůj úzký vztah k ustanovení měnícímu § 20 účinné současně s ním, tedy od 1. 10. 2015. Nezahrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou „celkovou“ účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ vnímat dvojitě, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015 nebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, přechodná ustanovení mají akcesorický charakter. Z toho plyne, že daný obrat je v jejich případě nutné vztahovat na účinnost konkrétní normy, k níž se přechodné ustanovení vztahuje. V nyní posuzovaném případě tedy na účinnost změny § 20 zákona o přestupcích, která nastala dne 1. 10. 2015. Opačný výklad by vedl pouze k tomu, že by přechodné ustanovení v podstatě ještě nabrazovalo legisvakanci lhůtu, což však není jeho účelem. Tento účel naplnila ustanovení upravující účinnost, která stanovila, po jaké době od vyhlášení novely ve Sbírce zákonů byla změna § 20 účinná.

41. *Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu in dubio mitius (při pochybnostech postupovat mírněji).“*
42. K prekluzi dotčeného přestupku soud uvádí, že projednávaný přestupek byl spáchán dne 6. 5. 2016, tudíž až po účinnosti novely § 20 zákona o přestupcích, jež nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015. Dle novelizovaného znění § 20 zákona o přestupcích se roční lhůta k projednání přestupku přeruší zahájením řízení či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. V nyní posuzovaném případě bylo prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku, vydáno dne 9. 12. 2016, roční lhůta byla tedy zachována a zároveň počala běžet nanovo, přičemž žalovaný rozhodl o odvolání napadeným rozhodnutím dne 16. 5. 2017, tedy v rámci obnovené roční lhůty. Žalobcův výklad zmiňovaného omezení aplikovatelnosti nově zavedeného institutu přerušení běhu lhůty k projednání přestupku pouze na přestupky spáchané před nabytím účinnosti zákona, tedy přede dnem 1. 10. 2016, vyvrátil Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku.
43. Soud dále sděluje k žalobní námitce, že žalovaný neprokázal, jaký rychlostní limit v daném úseku komunikace platil, přičemž žalobce tvrdil, že se jednalo o limit 130 km/h, následující. Žalobce nikterak nezpochyboval místo, kde k přestupku došlo, tedy, že k němu došlo na silnici pro motorová vozidla s označením R63, což je rovněž podloženo výstupem z rychloměru založeným ve správním spise. K tomuto soud uvádí, že dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 18. 9. 2016, tedy ve znění účinném v den spáchání přestupku, byl rychlostní limit na silnicích pro motorová vozidla stanoven na 110 km/h. Žalobce, jakožto držitel řidičského oprávnění a tudíž osoba znalá dopravních předpisů, si musel, nebo alespoň měl a mohl, být této skutečnosti vědom. Žalobci se nepodařilo touto námitkou napadené rozhodnutí zpochybnit. Současně žalobce nepředložil žádné tvrzení natož důkaz, ze kterého by vyplývalo, že na předmětném úseku byla odlišná úprava rychlostního limitu, a to prostřednictvím dopravní značky, aniž by specifikoval její umístění. Zůstal u pouhého tvrzení, že tam byl limit 130 km/h. Za takové situace správní orgán nepochybil, když nepřistoupil k dokazování výsledkem spolujezdce, a vycházel z obsahu správního spisu a oznámení o spáchání přestupku.
44. Dle § 6 odst. 1 vyhlášky o měřidlech ověření stanoveného měřidla se potvrdí opatřením stanoveného měřidla úřední značkou na místech určených v certifikátu stanoveného měřidla nebo vydáním ověřovacího listu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

45. K námitce, že žalobci nebylo umožněno na místě měření rychlosti zkontrolovat rychloměr, aby mohl zjistit, zda na něm nebyly poškozeny úřední značky, které prokazují jeho ověření metrologických vlastností, soud uvádí následující. Dle § 6 odst. 1 vyhlášky o měřidlech se ověření měřidla provádí buď opatřením měřidla úřední značkou, nebo vydáním ověřovacího certifikátu. V posuzovaném případě je součástí správního spisu i ověřovací list k použitému rychloměru, který osvědčuje jeho metrologické vlastnosti v den, kdy byla žalobci změřena rychlost. Je tudíž nepochybné, že u dotčeného rychloměru metrologické vlastnosti osvědčuje právě zmíněný ověřovací list. Z obsahu správního spisu ani z podané žaloby pak nevyplyvá, že by se žalobce domáhal možnosti zkontrolovat rychloměr a že mu to nebylo umožněno. Z obsahu správního spisu vyplývá, že pouze nesouhlasil s provedeným měřením. Soud se ani s touto žalobní námitkou neztotožnil.
46. Soud rovněž nepřisvědčil námitce, že žalobce byl na svých právech zkrácen, když se správní orgány nezabývaly otázkou, zda je novější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného přestupku pro žalobce příznivější. Žalobce současně uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť je v něm uvedeno, že bylo rozhodováno podle silničního zákona a zákona o přestupcích „ve znění pozdějších předpisů“ a nikoliv „ve znění ke dni spáchání přestupku“, z čehož vyplývá, že správní orgán aplikoval právní úpravu, která nabyla účinnosti teprve po spáchání údajného přestupku, aniž to však jakkoliv odůvodnil. K tomuto soud uvádí, že je standardní metodou v právních profesích specifikovat znění zákonů dovětkem „ve znění pozdějších předpisů“ či „v platném znění“. Žalobce ostatně nenamítal, že byl v dané věci aplikován neúčinný zákon, nebo že by mělo být ve věci aplikováno znění zákona, které je pro žalobce příznivější. Jedná se tak o námitku v teoretické rovině, bez reálného dopadu na nyní projednávanou věc. S ohledem na zásadu procesní ekonomie nezpůsobuje neprovedení testu hypotetické příznivosti pozdější právních úprav pro žalobce vadu rozhodnutí, když ani žalobce sám netvrdil, že by mělo být ve věci aplikováno jiné, pro něj příznivější znění zákona.
47. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
48. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
49. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. července 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)